

тоя родъ. Сетнѣ, въ живота, — и психологията на по-напрѣдналата възраст, и усиляването на материалнитѣ и материалистични стремления на духа, чужди обикновено на юношата, живѣящъ въ блѣнове за свѣтовно, а не за лично щастие, и строгоопредѣленитѣ занятия, които лека-полека придобиватъ тенденцията да станатъ навици и, най-сетнѣ, неминуемото затваряне въ една научна специалност или една практическа дѣятелност: — всичко това лека-полека стѣснява интереситѣ на човѣка и понижава неговата възприемливостъ изобщо и частно тая за художествени емоции. Като изключимъ влиянието на особено благоприятни и неблагоприятни условия на живота (— „истинския“, слѣдъ университетския животъ —), като изключимъ това влияние, което за обикновенни натури е всесилно и е въ състояние да създаде дълбоки литературни интереси, дѣто не ги е имало и да ги унищожи, дѣто по-напрѣдъ ги е имало, остава като най-мощно влиянието на духовнитѣ навици и импулси, придобити прѣзъ врѣме на студентството. Каквото въ това отношение изгуби юношата, зрѣлиятъ мъжъ много трудно би могълъ да придобие и то само съ голѣми усилия на ума и на волята. Въ никоя друга епоха на живота душата не е така открита за великитѣ въпроси на човѣшкия животъ и никога вече субйектътъ нѣма отсетнѣ да прѣживѣе това безкористно и беззавѣтно отдаване на общитѣ идеи, както прѣзъ врѣме на студентството.

Но може да ни се каже: Дѣ остава тогазъ влиянието на импулситѣ, придобити въ срѣдното училище, дѣто литературата се прѣподава въ по-